

Verwarrende tijdreis

19 MAART 2015 | Charlotte De Somviele
De Standaard

Time is out of joint, klaagde Hamlet al. Dat doet ze ook in *The Middle Ages*. De scenografie zet de toon voor deze vervreemdende tijdreis. Het publiek zit op twee tribunes, tegenover elkaar. Vijf dansers, in renaissancekostuums en anachronistische sneakers, wandelen heen en weer. Het licht springt wispelturig van éne kant naar de andere. Het is verwarrend in zijn eenvoud: alsof de ogen van het verleden terugpriemen als je vooruitkijkt.

Ook de choreografie, een montage uit de dansgeschiedenis, weigert een perspectief. Van het wandelen gaat het naar hoofse koppeldansen op luitmuziek. Als de metronoom het overneemt, springt Zins-Browne naar de moderne tijd waarin het individu, en niet langer de sociale orde, de tijd bepaalt. De hofdansen geven ruimte voor asymmetrie. Na een intermezzo van zowaar neanderthalers, zet Zins-Browne zijn tijdreis verder naar de toekomst, al ligt die niet zo ver van onze huidige voyeuristische beeldcultuur.

Het gaat hier echter niet zozeer om wat de referenties tonen, maar om hoe ze de tijd organiseren en hoe het publiek zich in die verschillende tijdslagen verliest. Net zoals de dansers, vragen we ons bij elke historische switch af waar we 'nu' weer beland zijn, zoeken we een context.

Maar is dat nu echt 'nu'? Bestaat dat 'nu' op zichzelf? Via een doordachte choreografie vertelt Zins-Browne ons iets over onze ontwortelde tijdservaring in deze informatiemaatschappij, waar herinnering en realiteit, kopie en oorsprong, verleden en toekomst elkaar inhalen. Wat heet 'onze' tijd nog, nu we meer dan ooit nostalgisch zijn naar een (artificieel) verleden en we tegelijk sneller willen leven dan ooit? Bestaat er nog een tijd die we met elkaar kunnen delen of leeft ieder zijn eigen snelheid en werkelijkheid, afhankelijk van de informatie die je blik op de wereld bepaalt?

Een voorstelling om, tja, tegen de tijd in, opnieuw te zien.